
Nádasdy Ádám

AZ EMLÉKEK

Hogy pontosan hogy volt, azt nem tudom.
Az emlékek gazdája én vagyok.
Én veszek nekik sminket és ruhát.
Nem tudom, meztelenül milyenek.
Az emlékek szabadon kóborolnak,
még az se biztos, hogy mind visszajött.
Vagy változott a hajviseletük,
és bosszant, hogyha rájuk ismerek.
Néha óvatlanul megrúgom őket,
néha ülök, szárazra koptatom.
Az emlékek gazdája én vagyok.
Ahogy én tudom, úgy volt pontosan.

MINT A BOLYGÓK

Az égitestek csak jönnek velem,
nem tudom: dédelgetnek vagy hazudnak.
És égitest volt ő is, égi test,
örökké elmozdult, ahogy a bolygók.
Hazudott, édesen, mint a horoszkóp:
hogy holnap, végre, de akkor nagyon.

Borús eget szeretnék, már ne kelljen
figyelnem az elmozdulásokat,
a konstellációk fázisait;
csak egyértelmű, szürke fényt szeretnék.
Ha ránézek, lássam a tiszta dunyhát,
a faltól falig beborult eget.

De nem ezt kapom, égboltot kapok,
szirupos, sziporkázó csillagokkal.